

ЛЕТЯЩАТА ЛОДКА

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

В едно имение живял човек, който имал трима сина: двамата умни, а третия всички смятали за глупав. Дошъл си веднъж господарят и казал на синовете си:

— Направете ми лодка, която да може да лети във въздуха. Който измайстори за един ден такава лодка, ще получи сто жълтици, а на този, който не успее, ще заповядам да изрежат от кожата на гърба му три ремъка.

Запътил се най-напред към гората да прави лодката най-големият син. Вървял, вървял, срещнал един белокоос старец.

— Вземи ме със себе си — помолил го старецът. — Нищо няма да ми платиш, искам само да ме нахраниш!

Момъкът нямал много хляб и взел, че прогонил стареца.

— Я не ми се мотай в краката! — казал му той. — Бързам!

Почнал да майстори лодката. Работил, работил, но нищо не излизало. Мръкнало се, а лодката още не била готова, върнал се в имението най-големият син и отишъл при господаря.

— Е, какво, направи ли лодката? — попитал той.

— Не успях — отвърнал най-големият син, цял разтреперан от страх.

Господарят заповядал да го накажат. После го пуснал да си върви.

На другия ден вторият умен син тръгнал към гората да майстори лодката. Той също си взел малко хляб: годината не била плодородна и нямали достатъчно жито. По пътя, точно на същото място, и той срещнал стареца.

— Вземи ме със себе си! — помолил го старецът. — Ще ти помогна в работата, ти нищо няма да ми платиш, искам само да ме нахраниш.

„Какво ли може да ми помогне това старче? Само дето ще ми пречи, а ще трябва и да го нахраня“ — помислил си момъкът и рекъл: „Я не ми се мотай в краката!“

Оставил стареца на пътя и продължил по-нататък. Стигнал в гората и се хванал на работа. Мръкнало се, а лодката все още не била готова. Не можела дори във водата да плава, камо ли да лети! Върнал се синът в имението. Господарят го попитал:

— Е, какво, готова ли е лодката?

— Не още, не успях да я направя — отвърнал средният син.

Господарят заповядал и него да накажат, а после го изпратил да си върви.

На третия ден трябвало да опита и глупавия брат. По-големите почнали да му се подиграват: по-добре веднага да отиде при господаря, за да го накаже. Щом те не можели да направят лодката, не си струва той, глупака, дори да се опитва! Дострашало го малко момъка, но все пак тръгнал. Вървял, вървял, и пак на същото място срещнал стареца.

— Вземи ме със себе си! — помолил го старецът. — За помощта нищо няма да ми плащаш, искам само да ме нахраниш!

Момъкът имал съвсем малко хляб. По-големите му братя казали на баща си да не му дава хляб за из път: и без това няма да направи нищо, защо само да хаби напразно хляба? Но на глупака му дожеляло за стареца и го взел със себе си.

— Добре тогава, да вървим!

Стигнали те в гората и се заловили и двамата да правят лодката. Поработили малко и старецът казал:

— Я хайде да си починем и да хапнем малко хлебец! Послушал го момъкът, седнали и изяли всичкия хляб.

Старецът гълтал така лакомо, че за момъка останали само трошите. Но той не казал нищо. „Нека дядото утоли глада си“ — помисли той.

Щом се нахранили, старецът рекъл:

— Аз живея тук наблизо. Хайде да отидем у дома и да си подремнем малко. Трудно е да се работи в такъв пек.

Глупака се страхувал, че няма да сварят да направят лодката, но пък съжалил стареца, който през цялото време работил на слънце и съвсем капнал от умора.

„Когато сме двама, работата спори повече. Защо да не си починем?“ — помислил си момъкът.

Отишли у стареца и си легнали. Старецът заспал веднага и дори захъркал, а Глупака сън не го хващало, все за лодката мислел. След малко заспал и той. Събудил се, гледа — слънцето вече клони към залез. Разбързал се да отиде при лодката, но видял, че старецът още спи. Не посмял да го тревожи, решил да почака, докато се събуди.

Чакал, чакал, а старецът все продължавал да спи. „Лодката и без това няма да бъде готова, защо да го будя, нека се наспи!“ — помислил

си момъкът.

Късно вечерта старецът най-сетне се събудил.

— Малко сме се поуспали — казал той, — но нищо, като се разбързаме, пак ще си довършим лодката.

Глупака си рекъл на ума, че няма да успеят да довършат лодката, но не искал да огорчава стареца и тръгнал след него към мястото, където оставили лодката. Когато стигнали, що да видят — лодката била вече съвсем готова! Стои вързана за един дъб и просто трепти, ще литне. Зарадвал се Глупака и се запътил веднага към господаря си, но старецът го спрял, като казал:

— Не давай на господаря си лодката, докато той не ти плати обещаните сто жълтици.

Момъкът така и направил. Господарят му наброил сто жълтици, седнал в лодката и отлетял, та се не видял. А Глупака спечелил така сто жълтици!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.